

ἰῶ, ἰῆς, ἰῆ, *sbj. prés. d'ἴμι*, envoyer.
ἰῶ, 2 *sg. impér. prés. et impf. d'ἰάομαι*.
ἰῶ, *gén. ἰούς (ῖ)* ἰῶ, *fille d'Inakhos, changée en vache*.
ἰωγή, ἦς (ῖ) refuge, abri contre (le-vent) *gén. [p. *Ἐἰωγῆ, de la R. Fay « briser » d'οὐ ἄγνομι, litt. « lieu où se brisent le vent ou les vagues »]*.
ἰώδης, ἦς, ἔς, acre, *d'οὐ* vénéneux, venimeux [ἰός, -ωδής].
ἰωή, ἦς (ῖ) I voix, cri || II bruit : 1 son d'une lyre || 2 crépitement de la flamme || 3 bruit du vent.
ἰῶκα (*acc. d'un th. ἰω-*) *c. le suin*.
ἰωκή, ἦς (ῖ) 1 poursuite dans la bataille || 2 la mêlée d'un combat *personnifiée* [R. Δῖακ-, d'οὐ ἰακ-, ἰακ-, poursuivre; cf. le préc. et δῖακω].
ἰωλόκος, οὐ (ῖ) Iólkos, *ville de Thessalie*.
ἰῶμαι, *contr. d'ἰάομαι*.
ἰῶμαι, *sbj. prés. pass. ou moy. d'ἴμι*.

ἰωμεν, 1 *pl. sbj. prés. d'εἴμι*, aller.
ἰῶμεν, 1 *pl. sbj. prés. d'ἴμι*.
ἰώμην, *opt. prés. poét. d'ἰάομαι*.
**ἰῶν, ἰούσα, ἰόν, part. prés. d'εἴμι, aller.
 1 **ἰῶν, gén. ἰωνός (ῶ)** Ἴόν (Ion) *h.*
 2 **ἰῶν, gén. ἰωνός, adj. m.** d'Ionie, ionien; οἱ ἰῶνες, *Ἡδτ.* les Ioniens, *l'une des quatre tribus principales des Hellènes* [cf. ἰῶνες].
ἰῶνια, ἀς (ῖ) l'Ionie, *côte occidentale de l'Asie Mineure*.
ἰωνικός, ἦ, ὄν, d'Ionie, ionien, ionique; ἡ ἰωνική φιλοσοφία οὐ ἄριστος, *la philosophie ionienne* [ἰων 2].
ἰωνίς, ἰδος, adj. f. ionienne [ἰων 2].
ἰωνο-κάμπτης, ου (ῶ) qui module son chant avec les inflexions ioniennes [ἰων 2, κάμπτω].
ἰωξῖδαι, ὦν (οἰ) descendants d'Ióxos.
ἰωξῖδες, ὦν (αἰ) fém. du préc.
ἰωσι, 3 pl. sbj. prés. d'εἴμι.
ἰωχμός, οὐ (ῶ) poursuite dans un combat, mêlée [R. Δῖακ, poursuivre; cf. δῖακω].**

K

K, κ

K, κ (κάππα) *indécl. kappa, 10e lettre de l'alphabet grec; comme chiffre κ' = 20; κ = 20000* [Orig. sémit.].
κα, dor. c. κε.
καβάλλης, ου (ῶ) cheval de travail, rosse [καταβάλλω].
κάββαλα(ν), 3 sg. aο. 2 poét. avec sync. de καταβάλλω.
καδβαλλικός, ἦ, ὄν, habile à renverser (son adversaire) *c. á d.* bon lutteur || *Cp.* -ώτερος [κάββαλε].
Καδβαλοῦσα (ῖ) l'île des lutteurs, *n. d'une île imaginaire* [κάββαλε].
Κάβειροι, ὦν (οἰ) Kabires, *n. de trois, ou, sel. d'autres, quatre fils d'Héphaistos, honorés à Samothrace, Lemnos et Imbros*.
Καθησόθεν, adv. de Kabésos, *ville sur l'Hellespont*.
κάγ, p. apocope et assimilation poét. pour κατά devant un γ : κάγ γόνυ.
κάγαθος, crase p. και ἀγαθός.
κάγάμος, crase poét. p. και ἀγάμος.
κάγγυθεν, crase poét. p. και ἐγγύθεν.
κάγέροντο, crase poét. p. και ἐγένοντο.
κάγκανος, ἔς, ὄν, sec, desséché.
κάγκυλητά, crase poét. p. και ἀγκυλητά.
κάγκύψας, crase et contract. poét. p. και ἀνακύψας, part. aο. d'ἀνακύπτω.
κάγοράς, crase poét. p. και ἀγοράς.
κάγριοις, crase poét. p. και αγρίοις.
καγγάζω : 1 rire aux éclats || 2 *p. ext.* se moquer de qqm, *en gén.* [R. Χαδ, avec redoubl. et nasalisation; cf. χάζω, lat. cachinnus].
καγχαλάω-ῶ, c. le préc.
κάγῶ, κάγωγα, crase p. και ἐγῶ. και ἔγωγε.
κάδ, par apocope et assimilation poét. pour κατά devant un δ : κάδ δέ, κάδ δυνάμιν.
κάδάκρυτος, crase poét. p. και ἀδάκρυτος.
καδδέβαλε, poét. p. και(ᾶ) δ(ε) ἔβαλε.

καήμεναι

καδδίζω (*sent. inf. pf. pass. κεκαδδίσθαι, vulg. κεκαδεῖσθαι*) décider par les urnes, *c. á d.* par un scrutin [κάδος].
κάδδιχος, ου (ῶ) c. κάδος.
καδδραθέτην, 3 duel aο. pass. (avec sync. et assimil. p. καταδραθέτην) de καταδραθάνω.
καδδύσαι, part. aο. fém. pl. ἐργ. de καταδύω.
κάδαι, crase poét. p. και ἔδει.
κάδεληφν, crase poét. p. και ἀδεληφν.
καδισκος, ου (ῶ) petite urne pour le vote des juges dans les procès criminels [dim. de κάδος].
κάδηλωσε, crase poét. p. και ἐδήλωσε.
κάδικου, crase poét. p. και ἀδικου.
Καδμεία, ἀς (ῖ) la Cadmée, *citadelle de Thèbes, bâtie par Kadmos*.
Καδμειος, ἀ, ὄν, de Kadmos, cadméen; οἱ Καδμείοι, les descendants de Kadmos, les Thébains [Κάδμος].
Καδμειωνες, ὦν (οἰ) c. Καδμείοι [v. le préc.].
Καδμήιος, ἰον. c. Καδμείος.
Καδμο-γενής, ἦς, ἔς : 1 descendant de Kadmos || 2 *p. ext.* thébain [Κάδμος, γένος].
Κάδμος, ου (ῶ) Kadmos (Cadmus) *fondateur de Thèbes* [p.-é. de κατά et δάμνημι, litt. « le dompteur, le vainqueur v.].
κάδοκει, κάδοκουν, crase poét. p. και ἐδόκει, και ἐδόκουν.
κάδος, ου (ῶ) grand vase pour les liquides [R. Καδ, contenir, d'οὐ χάζω; cf. lat. cadus].
κάδος, dor. c. κῖδος.
κάδούλωσεν, crase poét. p. και ἐδοῦλωσεν.
κάδρων, crase poét. p. και ἔδρων.
Κάειρα, ἀς, adj. f. de Carie, Carienne [Κάρ].
κάζενα, crase poét. p. και ἔζενα.
***κάζω** (*pass. pf. κέκασμαι, κέκασται, 3 sg. κέκασται; pl. q. pf. 3 sg. ἐκέκαστο ou κέκαστο*) orner [καίνυμαι].
καήμεναι, inf. ἐργ. aο. 2 de καίω.